

blot at udvide den almindelige Ramme, at gaa noget videre, end de almindelige Erstatningsregler medføre, og det er jo hele Udvalget og baade Folketinget og Landstinget enige om paa andre Punkter at gøre. Nu har Folketinget ønsket, at man skulde gaa endnu noget videre af Humanitetshensyn og af Hensyn til Familieforholdene, og saa siger jeg, vi kunne gerne følge Folketinget paa det Punkt og tage Fader og Moder med, især da vi paa andre Punkter have frafaldet vor Opfattelse. Jeg tror, at det er Rigsdagens Ønske, at denne Lov dog skal komme igennem i denne Samling, og hvis Rigsdagen vedtager Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger, altsaa uden Forslaget under Nr. 3, kan jeg ikke tro, at den ærede Minister virkelig skulde lade Lovens Skæbne være afhængig deraf. Naar Ministeren og Tingene ellers ere enige, kan jeg ikke tro, at han vil sige: Jeg kan ikke modtage denne Lov, fordi man har sat „Fader og Moder“ ind, de bør ikke have Erstatning. Det vil være alt for lidt at lade Sagen strande paa, thi det Tilfælde vil ikke indtræffe en Gang i 10, maaske 20 Aar, at der kommer en stakkels fattig Fader eller Moder og skal have Erstatning, fordi deres Søn er kommen af Dage ved en Jærnbaneulykke. At denne Lov, som har Sympati fra alle Sider, skulde strande paa et saadant Punkt, kan jeg ikke tro.

Nellemann: Jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger om det Ændringsforslag, Mindretallet har stillet, men ikke saa meget om det almindelige Spørgsmaal, idet jeg der i det hele taget kan henholde mig til den ærede Ordfører. Jeg mener, at det korrekte, konsekvente Standpunkt er det, der oprindelig var foreslaaet af den højtærede Minister, nemlig at blive staaende ved de Tilfælde, hvor der foreligger en legal Forsørgelsespligt. Til disse Tilfælde mener jeg for Resten, i Modsætning til den sidste ærede Taler, maa henregnes ogsaa Stifbørn og Adoptivbørn, thi ifølge Bestemmelsen i Fattigloven ere baade Stifforældre og Adoptivforældre forsørgelsespligtige over for disse Børn. — Men den almindelige Regel med Hensyn til Forsørgelse af Børn er, at den kun strækker sig til det 18de Aar og dermed bortfalder. Naar jeg alligevel har ment, at man her maa gaa et Skridt videre, saa er det nærmest ifølge den Betragtning, at naar man i Henhold til Straffeloven kan faa en Jærnbanemand, hvem den indtraadte Ulykke skyldes, dømt til at betale Understøttelse,

ikke blot til de Børn, der ere under 18 Aar, men ogsaa til dem, der ere over 18 Aar, saa gaar det ikke an at statuere det Forhold, at Jærnbanen ikke skulde staa bag ved ham, men kunne sige: Se, om du kan faa dine Penge hos ham, vi betale ikke. Det er derfor, jeg har troet, at man, da denne Bestemmelse nu var i Straffeloven, blev nødt til at tage dette Forhold med af Hensyn til Konsekvensen, skønt jeg erkender, at det egentlig ligger uden for Rammerne.

Jeg skal heller ikke her gaa ind paa det almindelige Spørgsmaal, om det er rigtigt eller ej, ved Lovgivningen at paalægge Børnene nogen Forsørgelsespligt over for Forældrene. Jeg skal kun minde om, at den Gang Fattigloven i sin Tid var for, foreslog Regeringen, at der skulde paa-hvile Børnene en Forsørgelsespligt over for Forældrene, men det vandt ikke Bifald her i Rigsdagen. Jeg siger ikke dette for at bebrejde Rigsdagen noget, det var jo ikke saaledes efter den tidligere Ret, Regeringen foreslog en Forandring i den Lovgivning, der ellers havde gældt her i Landet i Aarhundreder. — Men det, som jeg nærmest har taget Ordet for, er for at berigtige en Misforstaaelse, som jeg tror hos mange af de ærede Medlemmer spiller en Rolle ved deres Bedømmelse af dette Spørgsmaal. En æret foregaaende Taler (G. Hansen) bemærkede, at det skulde være hyppigt paa Landet, at Børn forsørgede deres Forældre, og han har maaske fundet Anledning til denne Ytring ved en Bemærkning i Folketingets Betænkning, hvor man til Begrundelse af sit Forslag henviser til Aftægtsforholdet. Men det mener jeg er en fuldstændig Misforstaaelse. Aftægtsforholdet er ikke et Forhold, der bare bestaar deri, at Børn understøtte deres Forældre, det er blevet til ved en Handel, hvorved man afhænder en fast Ejendom, ikke saaledes, at man faar udbetalt Købesummen paa en Gang, men saaledes, at Køberen skal paatage sig at underholde Sælgeren og undertiden ogsaa hans Hustru, ved enten at yde dem en aarlig Pengeunderstøttelse eller Underhold i Varer eller paa anden Maade. Det er ikke en simpel familieretlig Understøttelse, men et Kontraktforhold, og naar man skulde sikre Aftægtsnyderen mod, at Aftægtsyderen dør, vilde det sikkert føre til, at man ogsaa i mangfoldige andre Tilfælde skulde sikre den af Kontrahenterne, der lider Tab ved, at hans Medkontrahent dør. I øvrigt vil jeg sige, at jeg tror ikke, at denne Tale om Aftægtsforhold paa dette Punkt har